

БОЖИЕТО ДОКОСВАНЕ

Дейвид Уилкерсън
5 Август 1991

По време на съживлението от моята младост, един израз често беше използван, за да опише определен вид християни: „Той има Божието докосване върху себе си.” Или: „Тя наистина е била докосната от Бог.”

Тези светии се разпознаваха лесно, защото бяха необикновени дори сред Божиите последователи. Те горяха, бяха напълно предадени на Бог, откъснати от светските работи. Бяха обладани от Бог, със съкрушени сърца, скърбяха за изгубените души. И ние знаехме нещо за тях: те имаха Божието докосване върху живота си! В онези дни имаше така наречените „палаткови събрания”. Всички горещо ги очакваха – три седмици, прекарани в палатки и в големи, стари, дървени бараки.

Службите се провеждаха сутрин, следобед и вечер. Обикновено не толкова известен проповедник говореше сутрините, а по-известен говорител следобедите. Вечерите слушахме най-известните евангелизатори. Хората се тълпяха на вечерните събрания, за да чуят известния говорител.

Почти винаги този човек беше красноречив – човек с опит, интелигентен, огнен, образован и добре приет от хората. След събранието хората се въртяха около лавката, поздравявайки го и казвайки му колко силна е била проповедта му.

Но след два - три дена лагерът зажужаваше от въодушевление поради утринните събрания. Изглежда някой млад, неизвестен пастор на малка църква беше раздвижил нещата и падаше огън! Хората не можеха да издържат събранието. Вместо това тичаха към олтара, получаваха осъждение и се покаяваха.

В крайна сметка нещата ставаха толкова вълнуващи, че дори главния говорител трябваше да дойде и да види за какво е целия този шум. Но него обикновено говорителя не го впечатляваше. Младият мъж обикновено не беше образован, не се изразяваше добре и не казваше нищо дълбоко. Но всеки друг, който го слушаше, знаеше, че е различен. Той притежаваше нещо, което ги докосваше, а добре известния евангелизатор се чудеше: „Какво притежава този младеж?” Това беше Божието докосване върху живота му!

Той беше прекарал насаме дни с Бог. Говореше с власт. Отваряше сърцето на Исус чрез Библията. Думите му бяха като горящи въглени. Никой не го потупваше по гърба заради посланието му и никой не желаше да си говори с него. Това беше така, защото хората не виждаха човека, който говори. Вместо това те си тръгваха от събранието, казвайки: „Ела да чуеш човек, който е докоснат от Бог.”

Проповедниците и евангелистите не бяха единствените, върху които виждах Божието докосване. Имаше също така и миряни – обикновени, здраво работещи фермери, домакини, дядовци и баби. На дядо, който беше докоснат от Бог, обикновено викахме „татко“. Спомням си татко Додж, татко Майерс, татко Смит.

Това бяха обикновени хора, чиито живот беше предаден на Бог и винаги имаха слово от небето. Окуражаваха проповедниците и често знаеха повече от тях. Знаехме, че са се затворили с Бог и че Той беше положил ръката Си върху тях.

На бабите им викахме „майко“. Майка Грийнуей, майка Бейли. Това бяха молитвени войни, ходатаи, обичаха изгубените души! Обикновено идваха на църква, молейки се тихо, ходатайстващи за посещения в болниците. Молеха се за всичко и бяха търсени от младите жени за духовен съвет, защото и те бяха докоснати от Бог.

Пророк Данаил беше човек, докоснат от Бог.

Често, когато изучаваме живота на хора като Данаил, ние биваме съкрушени. Мислим си – нищо чудно, че е бил докоснат от Бог. Той беше дисциплиниран, смел, специално надарен. Не беше обикновен вярващ като мен. Как може животът му да ми бъде пример?

Но Библията казва, че всички старозаветни образи са били обект на същите страсти, на които сме и ние. Всички те бяха хора и показваха човешки слабости. Не, Данаил не е измислен герой и книгата Данаил не е басня за пещи и лъвови леговища. Този човек е наш пример. Историята му има за цел да ни научи как ние да докоснем Бог и да бъдем докоснати от Него.

Данаил изобразява Божия свят остатък по време на зло. А робството му във Вавилон илюстрира настоящата ни борба тук, в съвременния Вавилон. Данаил ни показва как днес да постоянстваме в търсенето на Бог, докато ръката Му докосне и нас.

Книгата Данаил ми казва три неща:

- Ако Данаил можа да остане верен на Бог в дни на отстъпничество и идолопоклонство, това е възможно и за нас днес, без значение колко зли са времената.
- Ако Данаил не само можа да опази вярата си, но също и да бъде толкова погълнат от Господ, така че Той дойде и го докосна, това е възможно също и за нас днес.
- Същият Бог, който докосна Данаил, може да докосне и нас, ако платим цената, която плати Данаил.

Въпросът ми към теб е: „Искаш ли специално, чудотворно докосване от Бог?“ Ако само искаш да бъдеш спасен, просто да си посветен на Бог ежедневно и да правиш онова, което трябва, тогава това послание не е за теб.

Но ако гладуваш за още от Бог, ако искаш Той да завладее живота ти, има цена! Помисли за цената, която плати Данаил:

1. Данаил „предаде сърцето си да търси Господ с цялата си сила и воля“.

Ние знаем вече, че Данаил беше молец се човек. Библията казва, че той се молеше сутрин, обед и вечер: „А той имаше на стаята си отворени прозорци към Ерусалим — и три пъти на ден коленичеше на коленете си и се молеше и благодареше пред своя Бог, както беше правил преди това“ (Данаил 6:10).

Дори когато Данаил знаеше, че това може да му струва живота, когато го подслушваха и бяха готови да го предадат, той продължи да се моли. „Тогава онези мъже се спуснаха и намериха Даниил да отправя молба и да се моли пред своя Бог“ (6:11). Данаил беше толкова верен в посвещението си към Бог, че дори царя каза за него: „Твоят Бог, на когото ти служиш непрестанно, Той нека те спаси!“ (6:16)

Молитвеният живот на Данаил го беше превърнал в човек на голяма вяра. Когато беше спуснат в рова при лъвовете, той не изрече и дума. Но вярата му в Бог затвори лъвските усти и ги превърна във възглавници, на които спа! Когато излезе оттам, царя отдаде избавлението му на неговата вяра: „И на него не се намери никаква повреда, защото се беше доверил на своя Бог“ (6:23).

Животът на Данаил всъщност беше благословен. Той ходеше в страх от Бог и в откровението, което Бог му даде за великите тайни на бъдещето. Ходеше в святост, отделен за Бог, недокоснат от отстъпничеството и злото около себе си. Имаше сърце, което копнееше за Ерусалим.

Може да кажеш: „Господи, нека само да имам това и повече за нищо няма да те моля“. Но дори това не беше достатъчно за Данаил. Той откри, че там имаше повече – много повече. Той можеше да прекара остатъка от живота си, молейки се по три пъти на ден, изучавайки Писанията и заставайки на страната на Бог. Но вместо това той каза: „Моето поколение е в криза. И ние се нуждаем от нещо повече от обикновена, ежедневна молитва!“

Виждате ли – нещо се случи с този човек на молитва. Той прочете екземпляр от пророчество, което беше незаконно пренесено във Вавилон, написано от съвременник, на име Еремия. И докато Данаил четеше, стигна до пасаж, който трябва да е изскочил от страницата: „Защото така казва Господ: Когато се изпълнят седемдесет години за Вавилон, ще ви посетя и ще изпълня над вас благо. Си слово да ви върна в това място (Ерусалим)“ (Еремия 29:10).

Истината смаза сърцето на Данаил: „Божие време е дошло, Той е готов да ни освободи и спаси. Ние сме в историческото време на славно изливане на Святия Дух. Но не сме готови! Мързеливи сме, предали сме се на удоволствия, на идоли. Имаме това велико обещание, но никой не го взима насериозно!“

Страх обхвана Данаиловото сърце и той започна да агонизира пред Господ. Нищо нямаше да бъде същото за него оттук нататък. Скоро той стигна до заключението – времената изискват нещо повече от обикновено посвещение и ежедневна молитва, или от просто да правим онова, което трябва. Беше време за необикновено, жертвено посвещение на Бог. Той трябваше да остави всичко настрана за известно време – да пости, да се смири, да насочи сърцето си към Бог. Защо Бог използва молитвите ни да подбудят сърцето Му? Щом ни е дал велики и скъпоценни обещания, защо просто не можем да ги вземем чрез вяра? Защо трябва да плачем, умоляваме, постим и жалеем за нещо, което вече е осигурено?

Това е така, защото Бог иска да знаем славата на Неговите причини и следствия! Той казва: „Искам децата ми да видят, че полунощ е дошъл. Къде са младите мъже и жени, дядовците и бабите, родителите, които ще излязат и ще кажат: „Господи, докосни ме, отдели ме, за да търся лицето Ти?“

Точно поради това нямаме съживление в Америка. Вслушваме се в Божия призив да постим, да се молим и да Го търсим, но по-късно отстъпваме, защото не желаем да платим цената.

Много пъти Бог казва в Библията: „Сърцето Ми беше готово, но вие не бихте...“ Той беше приготвил нещо и казваше: „Ето го, а сега елате и го изискайте!“ Възлюбени, Той прави това, защото знае, че може да повери обещанията Си само на онези, които ги оценяват достатъчно, за да ги задържат!

Данаил се хвана за Бог така, като че ли цялото обещание зависеше от неговата молитва – всъщност, като че въобще нямаше обещание. Той агонизираше в молитва, като че никога не беше чул за приближаващото освобождение. Пости и се моли по-настойчиво, отколкото всякога досега. Истината е, че той се моли дори повече, след като обещанието беше дадено. Бог обеща на Израел: „Ще ви посетя... да ви върна в това място... Тогава ще Ме призовете и ще отидете, и ще Ми се помолите и Аз ще ви послушам“ (Еремия 29:10-12).

Неемия също се съкруши пред Бог, въпреки че имаше обещанието за пълна победа още преди да беше започнал. „И когато чух тези думи, седнах и плаках, и тъжих дни наред; и постих и се молих пред небесния Бог“ (Неемия 1:4). Той не стоеше спокойно, казвайки си: „Слава на Бог, обещанието е пред мен.“ Той плака и скърби пред Бог!

Ездра имаше същите славни обещания за възстановяване и победа. Но все пак „беше насочил сърцето си да изучава закона на Господа и да го върши“ (Ездра 7:10). Бог беше казал на Ездра: „Аз ще възстановя...“ Но когато Ездра видя греха и компромисите навсякъде около себе си в Израел, той не каза просто: „Бог го каза. Просто ще стъпя върху обещанието Му докато видя да се изпълнява.“

Вместо това Ездра каза: „И като чух това нещо, раздрах дрехата си и мантията си, скубах косата на главата си и брадата си, и седях като вцепенен, паднах на колене, и прострях ръцете си към Господа, своя Бог, и казах: Боже мой, срамувам се и се свеня да повдигна лицето си към Теб, Боже мой, защото беззаконията ни надвишиха главите ни и грехът ни порасна до небесата“ (Ездра 9:3-6).

Днес Бог се нуждае от обикновени християни, които да се подготвят за изливането Му, да насочат сърцето си да Го търсят, както направи Данаил. Ние няма да видим обещаното Му изливане на Духа в последните времена, докато не отделим време да търсим Бог, като че всичко зависи от нас. Това няма да се случи, докато Бог не издигне ходатаи и не вкара огън в костите им!

Но ние не желаем да се затворим с Бог. Не искаме да губим съня си, не желаем да постим, искаме да се установим в статуквото. Господи, събуди ни! Нека някой от нас огладнее до такава степен за Божието докосване, до такава степен да гори и да е обременен с Твоята воля и намерения, че да дойдеш и да излееш мощно Духа Си!

2. Данаил агонизираше сам, но не с егоистични цели. Бремето му не беше за него самия, а за Божия дом!

Можете да чуete самотата в гласа на Данаил: „В онези дни аз, Даниил, жалеех три цели седмици. Вкусна храна не ядох, нито месо, нито вино влизаше в устата ми... И само аз, Даниил, видях видението; а мъжете, които бяха с мен, не видяха видението, но голям трепет ги нападна и те побягнаха да се скрият. И аз останах сам” (Данаил 10:2-3, 7:8).

Данаил агонизираше съвсем сам. Очевидно имаше и други, които бяха насочили сърцето си към Бог като него. Но както много хора, които казват: „Ще имаме славно време на молитва и търсене на Бог”, един по един те отпаднаха, докато остана само един човек – Данаил.

Възлюбени, Бог ви призовава да изострите лицето си като кремък. Другите може да отпаднат, но вие трябва да продължите без тях, защото те не споделят видението. „И аз останах сам да видя това голямо видение, но не остана в мен сила, защото цветът на лицето ми стана мъртвешки бледен и не ми остана сила” (Данаил 10:8).

Готов ли си да продължиш сам като Данаил? Можеш ли да кажеш: „Не знам дали някой ще върви с мен, но аз ще насоча сърцето си към Божието лице докато видя как славата Му идва в дома Му”?

Светии, църквата днес не вижда всичко, което Бог е обещал, защото сме неуверени! Клатушкаме се между горещото и студеното. Един ден носим бремето, а на следващия казваме: „Къде е?” Може да заявиш: „Чакам Святия Дух да ми даде бreme.” Но Библията казва: „Пригответи сърцето си!”

Спортист, който се подготвя за Олимпийските игри, жертва 8, 10, 12 часа на ден в продължение на години. Той се храни със специална храна и работи ден и нощ, подложен е на натиск и търпи страшна болка, само, за да спечели златен медал! Щом човешко същество е в състояние да дисциплинира себе си, за да получи корона от плътска слава, защо не можем да се дисциплинираме, за да получим корона от небесно злато?

Данаил не агонизираше заради някаква лична нужда. Той се молеше Бог да освети църквата Си! „И сега, чуй, Боже наш, молитвата на слугата Си и молбите му, и осияй с лицето Си над запустялото Си светилище — заради Господа!... Господи, обърни внимание и подействай! Не забавяй заради Себе Си... Боже мой, защото с Твоето Име се наричат градът Ти и народът Ти!” (Данаил 9:17:19)

Данаил не се молеше и не агонизираше за по-голяма сила и откровение или за повече от Бог за себе си. Той по-скоро се смири и изповяда мъката на сърцето си. Той желаше Бог да е почитан на земята. Искаше чисто поклонение и връщане към светостта. Вярното му посвещение беше изцяло „заради Теб, о, Господи”. Страдаше заради греховете на Израел, казвайки: „Това е Твоя дом, Твоето светилище, святия град Ерусалим. Господи, възстанови го в славата Си!”

Опитайте се да си представите тази необичайна сцена: Данаил продължава да плаче и скърби съвсем сам поради греховете на Израел. Моли се докато остане без сила. Най-накрая пада на земята, не е в състояние да се моли, да плаче, или дори да изрече дума. Точно тогава му се явява Исус (Данаил 10:5).

Да, Исус стои наблизко – същото видение, което Йоан видя по-късно на остров Патмос! Данаил е изтощен, когато внезапно се приближава Господ: „И ето, ръка се допря до мен и ме постави разтреперан на коленете ми и на дланите на ръцете ми. И ми каза: Данииле, мъжо възлюбени, разбери думите, които ти говоря, и се изправи на мястото си” (10:10-11). Представете си – Господ положи ръката Си върху главата на Данаил и го нарече „възлюбен”!

Данаил нямаше сила да изрече нищо докато Бог го докосваше. След което имаше огън в пазвата си и нова сила. В другия пасаж, който говори че Данаил е докоснат от Бог, Библията казва: „И словото дойде... дойде напътствие...” Виждате ли, напътствие идва при тези мъже и жени, които насочат сърцата си да получат Божието докосване. Те не живеят в объркване, а ясно чуват словото, което Бог им праща.

Причината, поради която много християни днес са объркани, е защото не са търсили Господ в молитва. Не са прекарвали време, нито са търсили лицето Му. Казвам ви – ако насочите сърцето си като Данаил и получите бремето за Божията слава, без да се предавате и продължите докато сте в състояние да направите следващата крачка, ще получите онова, което получи Данаил – Божието докосване!

3. Данаил знаеше, че всяка нова криза изисква свежо докосване от Бог.

Данаил беше преживявал Божието докосване по време на вървежа си с Господ. Когато дойдеше криза, той отново се затваряше с Бог и получаваше свежо откровение и ново докосване.

В Данаил 8 глава, по време на третата година от управлението на Валтасар, Данаил беше паднал по лице в дълбока душевна агония, получавайки видение за последните времена. Той беше „докоснат... и... изправен на място” (8:18). В Данаил 9 глава, ние отново го виждаме паднал по очи, агонизиращ в друга криза. Това вече е по време на управлението на цар Дарий, а Данаил отново беше насочил лицето си да търси Бог. Той отново беше сам, изтощен и отпаднал – и отново бе докоснат!

В глава 10 Данаил е почти деветдесет годишен, мъдър, уважаван Божий човек, който беше надживял много кризи. Но той отказва да седне и да почива върху отминали победи. Той отново е насочил сърцето си, като че никога дотогава не беше носил Божието бреме. Той се върна към поста, плача и скръбта като новобранец. Искаше ново докосване, нова работа на Духа.

Данаил не казваше: „Господи, аз ти дадох живота си. Позволи ми да изживея дните си в тихо, необезпокоявано посвещение. Ще се моля да издигнеш някой млад пророк на мое място.” Не! Данаил разбираше отговорността на зрелите вярващи да дават пример, особено онези, които са служители на Божието Слово.

Той знаеше от историята си с Бог как да задържи Господ. Знаеше, че когато Бог искаше да се раздвижи, Той първо призоваваше онези, които имаха опит, онези, които бяха докоснати от Него в миналото, които знаеха как да достигнат до Него, казвайки: „Трябва да се хвана за Бог отново!”

Взлюбени, Бог се приготвя да излее Духа Си. И Той първо идва при християнина, който е ходатай – онзи, който в миналото се е затварял с Него и е приемал славата на докосването Му. Ти също може да си преживявал докосването в миналото си. Сега Божият Дух ти казва: „Ще се смириш ли отново пред Мен? Ще насочиш ли сърцето си да Ме търсиш като никога досега? Това е нов ден, с по-големи проблеми. Ще бъдеш ли още веднъж Мой съд?”

Данаил за пореден път смири себе си, за да търси Бог, и Той откликна! „И ми каза: Не бой се, Данииле; защото от първия ден, откогато ти насочи сърцето си да търсиш разбиране и да се смириш пред своя Бог, думите ти бяха чути и аз дойдох заради думите ти” (Данаил 10:12).

Скъпи светии, момента, в който кажете: „Да, Господи, ще стоя в пролома и ще платя цената”, Бог ви чува! И когато Той намери остатък, който наистина ще прави това, Той ще разтърси небето и земята. Никакъв демон от ада не може да се противопостави на Божията сила и онова, което Той иска да направи. Но Той първо ще те докосне!

Чуйте за обяснението на Бог как Той дойде да докосне Данаил: „Ти се смири пред твоя Бог...” (10:12). Еврейската дума за „смирение” тук означава „Ти обърна внимание и откликна. Ти накара плътта си да се подчини. Измъчи себе си заради Мен. Унижи се, за да Ме търсиш”.

В Данаил 10:18 свежия допир от Бог идва отново при Данаил: „И отново се допря до мен един на вид като човек и ме укрепи.” Данаил вече не беше сам – той вече имаше жива връзка със Самия Господ!

Това искам аз – ново докосване от Бог, нещо свежо. Защо? Не за да изглеждам добър в очите на хората, или за да бъда силен и да ме уважават, но за да бъда укрепен от Него като Данаил. През живота ми Бог четири пъти ме е докосвал по чуден начин. Първият път беше на палатково събрание, когато бях осем годишен. Вторият път беше, когато Бог за пръв път ме призова да отида в Ню Йорк. Святият Дух дойде върху мен и каза: „Дейвид, призовавам те да се молиш.” Аз казах: „Да, Господи” и започнах да плача както никога дотогава. След три дни почувствах Божието бреме по начин, по който не го бях чувствал дотогава.

Един ден се прибрах вкъщи, взех списание „Лайф” и видях лицата на седем млади мъже, които бяха извършили убийство. И Бог каза: „Отиди в Ню Йорк. За това става дума.”

След една година имах трето докосване от Бог. Започнах да чувствам нещо като дърпане, безпокойство, духовна незадоволеност. Бог каза: „Отиди отново в стаята си и Ме търси.”

Прекарах три седмици в дълбока молитва, агонизиращ пред Бог, чувстващ скръбта Му за църквата и омразата Му към греха. Един ден стоях край едно езеро и започнах да пророкувам от вътрешността си. Онова, което излезе от това докосване беше книгата „Сложи тръбата на устните си”.

Четвъртото докосване получих преди четири години. Това се случи тук, в Ню Йорк, когато идвах за няколко летни улични молитвени събрания. Призовах от олтара хората в Бронкс, и няколко върнали се към греха служители излязоха напред!

Отидох на Таймс Скуеър и чух дилърите на дрога да крещат: „Имам стоката, която уби Лен Баяс!” Те продаваха смърт и това съкруши сърцето ми. Тогава Бог каза: „Ще Ме търсиш отново.”

Започнах да се моля направо на улицата и точно по средата на Таймс Скуеър, Бог ми каза: „Ела в Ню Йорк и направи църква – точно тук, на Таймс Скуеър. Искам да предупредя града за идващия съд. И ще изпратя такова пробуждане, че никога няма да ти се налага да заемеш или да се нуждаеш от пари!”

Възлюбени, работата ни вече не е само в ежедневната молитва или обикновените служби. Бог ни казва: „Стигнал си дотук, но ако не внимаваш, ще се поклатиш.” Ще пропуснем съживлението, изливането на Святия Му Дух, ако Бог няма истински ходатаи.

Но ако ти и аз се хванем за Бог, ще получим Неговото докосване като Данаил. Но това няма да се случи докато не се съкрушим и не кажем, че ще се молим, че сме готови да платим цената! „Но оттам ще потърсите Господа, своя Бог, и ще Го намериш, ако Го потърсиш с цялото си сърце и с цялата си душа” (Второзаконие 4:29).

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1991 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Touch of God](#) / [Божието докосване](#)